

Rekolan Raikkaan kunniapuheenjohtaja Veikko Kankkunen in memoriam

PAULA KAUNISMÄKI

Rekolan Raikas/Toimitus

Veikko Kankkunen oli 91 -vuotias nukkessaan pois 25.12.2018.

Näin hän muisteli omaa ja Rekolan Raikkaan historiaa vuonna 2012, kun hän täytti 85 vuotta ja asui yhdessä puolisonsa Ritva Salmen kanssa Havukoskella:

”Raikkaan ensimmäisessä jäsenkirjassani on liittymispäiväkseni merkitty 18.1.1945. Ensimmäiset muistoni Raikkaasta liittyvät jumppaamiseen. Meitä oli ehkä kahdeksan poikaa Rekolan vanhan kansakoulun aulassa jumppaamassa Arvo Siintolan johdolla muokkausvoimistelua, kuten silloin oli tapana sanoa.

Nykyisin tuota vanhinta, vuonna 1929 valmistunutta koulurakennusta kutsutaan museokouluksi. Sinä vuonna seuran kokonaismäärä oli 109 jäsentä, ja siitä se sitten lähti kasvuun ollen nyt yli kymmenkertainen.

Muokkausvoimistelua ei jatkanut pitkään, vaan tilalle tuli nyrkkeilyä, kun jostain löydettiin Raikkaan vanhat, kämmenpuolelta vähän ratkenneet nyrkkeilyhanskat. Ei ollut meillä silloin edes verryttelypukuja, vaan harjoiteltiin niissä vaatteissa, jotka päällä olivat. Kun TUL:n kautta saimme ostaa erän urheilupaitoja, -housuja ja 10 paria piikkareita, saatoimme aloittaa oikean harjoittelun.

Toimintakautena syksystä 1945 kesään 1946 valmistauduttiin TUL:n kolmansiin liittouhliin. Meitä oli neljä tyttöä ja neljä poikaa, joista muodostettiin tanhuporukka. Liitosta saatujen nuotien ja ohjeiden mukaan opeteltiin vuorot ja askelkuviot. Talvikausina sisäharjoittelut jäivät vähäisiksi, kun ainoana harjoittelupaikkana oli kansakoulun aula. Talvisin hiihrettiin ja pidettiin hiihtokilpailuja. Kesäisin oli käytössä urheilukenttä, vaikka ei se kovin häävi ollut. Järjestimme jäsentenvälisiä sarjakilpailuja juoksuissa, hypyissä ja heitoissa. Tämä johtui siitä, että seuralla ei ollut varaa hankkia kovin monia palkintoja. Aiemmin palkintoina jaettiin kunniakirjojakin.

Tuottoisa tapa hankkia rahaa olivat ilmat

Silloin, kuten aina, seuratoiminta tarvitsee rahoja. Kunnalta ei avustuksia alkuun saatu ja kun saatiin, ne olivat pieniä. Tuottoisa tapa rahan keruuseen oli järjestää ilmat, joissa oli lopuksi tunti tanssia. Sodan jälkeen oli innostus iltamiin suurinta, olihan maassa ollut huvikielto. Niitä järjestettiin vielä 1950-luvulla, mutta television tulo lopetti ne.

Iltamia varten perustettiin Raikkaaseen kaksi lauluryhmää Rallityöt ja Rallipojat. Ryhmien jäsenet esittivät myös yksinlaulua ja lausuntaa, tanssi- ja voimisteluesityksiä sekä hupailuja. Näillä eväillä käytiin esiintymässä muidenkin paikkakuntien iltamissa. Juhlapaikkoina oli aluksi VPK:n vanha ”letkuliiteri” ja sittemmin työväentalo.

Uusia harjoittelusaleja, lisää jäseniä ja urheilumenestystä Kun Rekolan Työväentalo valmistui 1948, tuntui mukavalta päästä harjoittelemaan uuteen taloon. Ennen harjoituksia salin penkit kerättiin peräseinälle. Kun alkuillasta olin ohjannut poikien voimistelun, kerääntyivät vartuneemmat sen jälkeen pelaamaan lentopalloa. Myös naisilla ja tytöillä oli omat jumppavuoronsa.

Raikas käytti voimisteluharjoituksiin Työväentaloa vain pari, kolme vuotta, sillä Rekolaan valmistui uusi koulurakennus, jossa oli asianmukainen voimistelusalali. Saimme käyttöömmä myös veistosalin, jonka höyläpenkit vedettiin syrjään ja tilalle tuotiin painonnostolavat. Painonnosto oli leipälajini, sillä olin harrastanut sitä veljen kanssa usean vuoden ajan Helsingin Jyryssä ja siksi kai sitä mielelläni ohjaisinkin.

1950-luvulla kokeiltiin seurassamme monia uusia ja vain hetken kestäneitä lajeja. Keravanjoen rantaan tehtiin 25 m:n uimarata, mutta into ei riittänyt alkua pidemmälle. Pelasimme myös pöytätennistä. Ei tullut siitäkään lajista seuralle aktiiveja.

TUL:n neljänsille liittouhliille ohjasin parinkymmenen pojan ryhmän yhteisvoimisteluesitykseen. Osa ryh-

mästä mahtui Työväentalon näyttämöllekin esiintymään Raikkaan 25-vuotisjuhlassa. Näistä pojista Raikas sai sitten sen ydinjoukon, joka osallistui toimintaan aktiivisesti kesät talvet seuraavat 10 vuotta ja joka veti mukaansa uutta porukkaa niin, että jäsenmäärä kasvoi ja tulokset paranivat jatkuvan harjoituksen seurauksena.

Seuran menestys yleisurheilussa alkoi 1950-luvun puolivälissä. Samana vuonna 1955 maalaiskunnan mestaruuskisoissa Raikas sijoittui seurojen välisissä pistekilpailuissa kolmanneksi. Vuonna 1956 menestys oli jälleen hyvä kunnan kisoissa. Oli tärkeää olla mukana kunnan mestaruuskilpailuissa ja saavuttaa niissä tuloksia, sillä sen mukaan seuroille myönnettiin vuotuisia avustuksia. Kun nyt katselen sen aikaisten Raikkaan nuorten urheilijoiden kuvia ja selailen kilpailutuloksia, tapaan tuttuja, joista useat ovat mukana toiminnassa vieläkin.

TUL-henki on kestänyt kovatkin koettelemukset

Itselleni mieluisia olivat liittouhliat ja niihin valmistautuminen, kun yhdessä hioimme joukkuevoimistelu-ohjelmia. Viidettä liittouhliat edelsi nuorten leiri Mustikkamaalla. Kaikki leiritoinnot ja yhteisvoimisteluharjoitukset saatiin koko viikon kestäneestä sateesta huolimatta vietyä läpi. Kun joukkouhlassa lauantaina esiintyminen onnistui ja sunnuntain marssin aikana paistoi aurinko, oli taas yksi unohtumaton muisto tallella.

Mieluisin näiden liittouhliamuistojen joukossa ovat vuoden 1969 liittouhliat, jolloin Raikas voitti TUL:n joukkuevoimistelumestaruuden B-sarjassa. Ohjaajana minua erityisesti lämmitti tuomarin suorituksestamme antamat 9,3 pistettä. Minut valittiin seuran puheenjohtajaksi vuonna 1954 ja jatkoin sillä postilla aina vuoteen 1968. Olin jo ollut sitä ennen pari vuotta seuran sihteerinä ja useita vuosia johtokunnan jäsenenä.

Samoihin aikoihin minut valittiin myös Suur-Helsingin piirin piiritoimikunnan jäseneksi ja siinäkin puuhassa olin mukana 11 vuotta. Lisäksi olin yhden liittoko-

Veikko Kankkunen

kousvälikäuden liiton nuorisovalioikunnassa ja piirin voimistelijaostossa sekä kunnan urheilulautakunnassa, joten nuoruuteni ja miehuuteni vapaa-ajat täytti urheilu lähes täysin.

Vaikka olenkin vetäytynyt aktiivisesta seuratyöstä,

olen vielä ollut mukana sekä piirin, liiton ja tietysti oman seuramme veteraanitoiminnassa. Kehottaisin nykynuoria urheiluinnotuksensa lisäksi asennoitumaan seuraansa tunteella ja aatteella. Se on varma keino lujittaa seurahenkeä ja siitä kasvaa se tunnettu TUL-henki, joka

on kestänyt kovatkin koettelemukset.

Sydämessäni on aina yksi soppa lämpöisenä Raikkaalle.”

Juttu julkaistu 1. kerran Rekolan Raikkaan seuralehdessä kesällä 2012.

Talvitempaus sunnuntaina

3.3.2019 klo 10 - 14

HUOM!
Uusi paikka
Koivukylän koulun
kentällä

Ohjelmaa koko perheelle Arpajaiset HUOM! Poniratsastusta klo 10-12 Herkkuja moneen makuun Tervetuloa viettämään hauska talvipäivä!

www.lckoivukyla.net